

Nečakal, kým mu odpoviem, a zišiel z chodníka. Ponáhľala som sa za ním, keď si predieral cestu cez trávnu.

Chytila som ho za rameno. „Počuj, Jack, nemusíme sa ísť člnkovať. Môžeme to nechať na inokedy, neprekáža mi to.“

„Nie,“ namietol tvrdohlavo, „to je v poriadku. Naplánoval som to.“ Zastal a v očiach sa mu zračila nerozhodnosť. Poškrabal sa na tvári a sivé oči uprel na mňa. „Mrzí ma to. Máš pravdu. Mal by som ísť.“

„Áno.“ Bola som sklamanejšia, než som čakala. Bolo mi s ním príjemne a vedel ma rozosmiať, ale videla som, že sa mu ulavilo, a bolo mi jasné, že aspoň vtedy som povedala správnu vec. „Dúfam, že sa to vyrieši.“

Cez medzeru v listí som zbadala tučniaky za plotom. Stáli na kraji modrého bazéna, mali rozťahnuté krídla a pripravovali sa na skok. „Ďakujem ti. Bolo to...“

„Môžeš ísť so mnou,“ navrhol.

„Naozaj?“ Náš deň sa ešte neskončil! „Dobre.“ Nemusel to hovoriť dva razy.

Otočili sme sa a zamierili sme opačným smerom, čiže k ceste. Signalizácia na priechode zapíjala, autá zastali, a keď sa na semafore objavil zelený panáčik, prešli sme ponad kanál spolu, hoci naše falošné rande sa skončilo a nešli sme sa člnkovať.

Nasadli sme do autobusu, ktorý išiel z Adelaide Road, stáli sme v časti pre invalidné vozíky a tlačili sme sa k sebe. Jack bol vyšší než Mark, v úrovni očí som mala jeho krk. Mal pekný krk, hladký a mocný.

„Tvoja nevlastná mama... to ona rozbila tvojim rodičom manželstvo?“

„Áno. Bola bezohľadná. A otec bol slaboch.“

„Ako to, že ju máš na starosti?“

Krátko sa zasmial. „Keď moja mama umrela, žil som s ňou a s otcom. Keď umrel otec, zostali sme len my, ja a Nancy. Keď

sa s otcom spoznali, mala už po päťdesiatke, takže vlastné deti nemala.“

Rozmýšľala som nad tým, čo vravel predtým: že jeho mamu zabil žiaľ. Napriek tomu sa stará o Nancy. Skúsila som si predstaviť, že by som sa tak svedomito starala o Jo-Ann, a vôbec sa mi to nedarilo.

Zo South End Green sme odbočili na South Hill Park. Prišli sme k trojposchodovému domu z červených tehál vo viktoriánskom štýle. Dom bol z druhej strany Parliament Hillu. Zrejme by som ho videla z okna. Pri obrubníku parkovalo policajné auto. Jack zazvonil a otvorila komunitná policajka. Mala krátke tmavé vlasy a postoj, z ktorého bolo jasné, že sa s ňou neradno zahrávať.

„Spísali sme výpoveď,“ oznámila Jackovi v predsieni.

Za lustrom nad jej hlavou sa vynímala obrovská olejomalba starej dámy s chudým čierno-bielym psom. Zdesene hľadeli do prázdnej kuchynskej skrinky.

Výber obrazu bol podľa mňa zvláštny. Predstavila som si Nancy ako staršiu ženu, ktorá sa usiluje zachovať si mladost' cvičením pilatesu, jogy a plastikami. Predpokladala by som, že by si zvolila niečo modernejšie, abstraktnejšie.

„Zdá sa, že je v poriadku, ale je zraniteľná.“

„Má osemdesiat,“ podotkol Jack.

„Áno, lenže chýba jej pud sebazáchovy. Pochytila sa s policajtom, keď jej chcel vziať pohár vína.“

Chcela som potlačiť úškrn, no nepodarilo sa mi to.

„Raz na to doplatí,“ upozornila ma policajka.

„To nemôžete vedieť,“ namietol Jack. „Len si predstavujete najhorší možný scenár.“

„Verte mi, toto nemalo ďaleko od najhoršieho scenára.“

„Stále nerozumiem, o čo ide. Čo také hrozné sa stalo?“ spýtal sa Jack.

„To vám nesmiem povedať.“

„Takže mi to nemôžete povedať ani vy, ani ona. Neuveriteľné!“

„Dobre, ten muž je gerontofil. V rámci podmienky má zakázaný akýkoľvek kontakt so staršími ženami. Popíjali spolu v krčme a to bol kontakt, preto sme ho zatkli.“

V pozadí bolo počuť spláchnutie záchoda a potom útočný hlas zvolal: „Kto je tam? Čo všetci robíte v mojej predsieni?“

Jackova nevlastná matka sa ponáhľala k nám, oblečené mala veci pestrých farieb. Mala na sebe žltkovožltý pletený sveter a sivočiernu sukňu so žltým vzorom.

Napočudovanie som ju okamžite spoznala. Bola to Nancy Ellisová Hallová, spisovateľka. S mamou sme raz išli na literárny festival vo waleskom meste Hay-on-Wye, kde bola v užšom výbere kandidátok na literárne ocenenie pre autorky umeleckej prózy. Podpísala nám knihu s venovaním: *Buďte, kým ste*. Mojej mame sa veľmi páčilo, hoci povedala, že to neplatí o mne.

Prisahala by som, že Jack mi povedal iba to, že jeho nevlastná mama „trochu píše“.

Zrazu sa ma zmocnili rozpaky. Stála som s policajtkou v predsieni v trápnej situácii a vo vzduchu visel akýsi sexuálny škandál. Stále som si nebola istá, čo s tým má spoločné polícia.

„Ty! Kto si?“ spýtala sa ma zlostne a ukázala na mňa prstom. Držala ho len kúsok od mojej tváre.

„Lana Greenová,“ predstavila som sa a uvažovala som, či ma nespozná podľa mena, keďže si požičala moju knihu. Pocítila som záchvev prenikavého šťastia. Nancy Ellisová Hallová čítala moju knihu!

„Si tu ako čo?“

Hoci som nerozumela otázke, odvetila som: „Ako návšteva.“

„Aha, tak v tom prípade poď dnu a usad' sa v salóniku, povedal pavúk muče. Ty nie,“ ukázala na Jacka.

„Nancy, to som ja.“

„Ach! Radšej si dávaj pozor, lebo pôjdu po tebe, ak sa so mnou budeš rozprávať. Dnes som spoznala milého mladíka, a keď sme spolu pili, z ničoho nič sa tam zjavili policajti a odviedli ho preč.“

„Zra-ni-teľ-ná,“ naznačila policajtká ústami spoza nej.

„A ona,“ Nancy sa otočila a ukázala na policajtku, „len žiarlila, lebo sa zaujímal o mňa.“

„Nežiarlila som. Ten muž je známy násilník,“ vysvetlila policajtká prísne.

„Netáraj! Vonkoncom nebol násilný. A ako mi chcel ten policajt vziať pohár vína prv, než som ho vypila!“ Nahnevane sa otočila ku mne. „No, čo by si na to povedala?“

„Bolo to od neho veľmi neslušné.“

„Presne tak! Myslia si, že všetko vedia najlepšie, ale ja som... Ktože to som?“ spýtala sa Jacka.

„Spisovateľka a feministka,“ odvetil Jack.

„Presne tak.“ Rozveselila sa. „A som v tom čertovsky dobrá, viete?“ Veselo sa usmiala a vtedy som si všimla medzery medzi jej zubami.

Komunitnej policajtky zazvonil telefón. „Vezmem si to vonku,“ oznámila. „John!“

Z druhej izby vyšiel policajt. Zdalo sa, že sa s Jackom poznajú. Prezradil, že s pani Hallovou spísali vyhlásenie, a veľavravne nadvihol obočie, aj keď som si nebola istá, čo presne to malo znamenať. Napokon vyhlásil, že budú v kontakte.

„Čo bude teraz s tým chlapom, ktorého ste zatkli?“ opýtal sa Jack.

„Mrzí ma to,“ odvetil John. „Nesmiem vám k tomu nič povedať.“

Prerušila ho Nancy Ellisová Hallová, ktorá sa ho mávaním snažila vyhnať z dverí. „Ideš! Heš!“

Keď policajti odišli a zatvorili za sebou dvere, opäť sa na nás zvedavo zadívala. „Toto je tvoja milá?“

Jack na mňa letmo pozrel. „Potenciálna.“

Bolo to nečakané. Zapýrila som sa. Potenciálna? Kompliment vždy dobre padne.

„Tak to som rada, že ste sa zastavili,“ vyhlásila láskavo. „Možno vnesiem do tejto príležitosti trochu šťastia.“

Kým Jack pripravoval čaj, Nancy Ellisová Hallová ma zaviedla do salónika. Pre spisovateľa to bol hotový raj.

Bola to veľká izba s vysokým stropom, vymalovaná na staroružovo, všade boli knihy a vyleštený mahagónový nábytok, na ktorom sa vynímali fotografie v strieborných rámkoch. Poskočilo mi srdce, keď som ju uvidela na fotografii pózovať v obláčiku cigaretového dymu s Beryl Bainbridgeovou a sedieť na lúke v Hay-on-Wye medzi Germaine Greerovou a Molly Keanovou v pokročilom veku. Mala v koži viazanú návštevnu knihu so zlatým vzorom. Bola tam aj fotografia v oválnom rámečku, na ktorej sa túlila k mladému tmavovlasému mužovi. Hoci sa mi zdal povedomý, nevedela som, ako sa volá.

„Kto je to?“ ukázala som na fotografiu.

„Áno...“ Vzala si ju a prezrela si ju zblízka. „Áno, poviem ti presne, kto to je. To je milý mladý muž, ktorého som stretla v kníhkupectve. Vošli dnu policajti, stovky policajtov, vrhli sa naňho a chceli mi zobrať víno.“ Položila rámik naspäť na stôl a sadla si do kresla. „Ach!“ vzdychla a obdivovala svoju sukňu so žltým vzorom, akoby ju uvidela po prvý raz.

„Pani Ellisová Hallová,“ oslovila som ju. „Ak sa môžem spýtať, píšete teraz niečo?“

„Áno. Áno, môžeš,“ odvetila.

Čakala som, že bude pokračovať, no stále sa na mňa trpezlivo pozerala. „Pýtaj sa,“ vyzvala ma.

„Pracujete na novej knihe?“

„Áno! Mám odložené všetky svoje poznámky. Nikdy nič nevyhadzujem.“

„A poradíte mi, ako mám začať písať novú knihu? V čom je tajomstvo?“

Ani o tom nepremýšľala. „Slová, slová, slová!“ zvolala a dramaticky zamávala rukami.

Jack nohou otvoril dvere a na tácke priniesol tri hrkotajúce šálky. Všetci sme sa usadili na najväčšiu a najmäkšiu pohovku, a kým sme pili čaj, Nancy nám viac ráz rozpovedala, ako ju vyrušili pri popíjaní s neznámym mužom, pričom pri každom rozprávaní príbeh kreatívne pozmenila. Potom začala trhať štvorčeky z kotúča toaletného papiera s broskyňovou vôňou a počítala ich, akoby pri tom rozjímalala.

Obzrela som si police s knihami a dúfala som, že uvidím svoju knihu. Mohla by som sa jej spýtať, čo si o nej myslí. Zbadala som ju navrchu hromady bublinkových obálok. Počkať! Je to fotografia mladého Kingsleyho Williama Amisa?

Rozbúšilo sa mi srdce. Zbožňovala som to tam. A zbožňovala som ju. Bola inšpiráciou a v obklopení literatúry sa vo mne po prvý raz po dlhom čase prebudila potreba písať.

Slová, slová, slová!

Keď sme odišli, Jack mlčal.

Slnko pomaly zapadalo a v modrom tieni budov bolo chladno. Vyhrnul si golier bundy a ruky schoval do vreciek.

„Tak čo si myslíš?“ opýtal sa, keď sme prešli popri železničnej stanici Hampstead Heath a kráčali sme k autobusovej zastávke.

„Nepovedal si mi, že tvoja nevlastná mama je Nancy Ellisová Hallová, autorka románov. Povedal si len to, že trochu píše,“ rozhorčila som sa.

„Nevedel som, či si o nej počula. Už roky jej nevyšla nijaká kniha.“

„Moja mama ju obdivovala ako feministku. Raz nám podpísala knihu. Fíha! Takže rada hryzie ľudí?“

Zvláštne sa na mňa pozrel. „Niežeby to bol jej koníček. Je len frustrovaná, keď nevie nájsť slová. Je to choroba.“

„Čo jej je?“

„Má demenciu.“ Ruku si položil na čelo. „Je to tu. Poškodenie je tu. V čelovom laloku.“

„Demencia,“ zopakovala som neveriacky. To slovo mi nepasovalo k žene, ktorú som práve stretla. Nezapadalo to do mojej predstavy o ochorení, ktoré postupne ničí osobnosť, samotný rozum. Nancy Ellisová Hallová bola predsa osobnosť sama osebe. „Okrem toho, že sa trochu opakovala, sa mi zdala úplne v poriadku. Veď dokonca píše novú knihu,“ poznamenala som.

„Stále píše,“ pousmial sa Jack. „Je nervózna, keď nepíše.“

„Poznám ten pocit,“ priznala som sa sklúčene. „Po chvíli pominie.“ Nevedela som sa dočkať, kedy poviem mame, že som bola u nej doma. „Je čulá, však?“

„To teda je.“ Ustarostene sa na mňa zadíval. „Podľa teba je zraniteľná?“

„Nijako mimoriadne. Nevie si predstaviť, že by niekto mal takú guráž, že by ju prepadol.“

„Práve v tom je problém,“ konštatoval smutne. „Nikoho sa nebojí. Podľa policajtov je práve preto zraniteľná. Keby bola stále zatvorená doma a triasla sa od strachu, bolo by to v poriadku. Nedáva to zmysel.“

Súcitne som pokrútila hlavou.

„Ich starosti sú aj tak len teoretické,“ pokračoval. „Ludia sú milší, než by si si myslela. Všimnú si, že je svojská, a berú na ňu ohľad. Navyše, toho chlapa nevzala domov, išli len do krčmy na pohárik. Nie je hlúpa a nič zlé neurobila. Policajti vidia zlé veci všade, tomu rozumiem. Väčšina ľudí však žije úplne bezpečne.“ Pozrel sa na mňa. „Vieš, v čom je tajomstvo?“

„Nie. V čom?“

„Vždy sa držať v úzadí.“